

ACTIEGROEP SLAAT WÉL DE JUISTE TOON AAN

- ‘Natuurorganisaties zitten vast in eigen natuurbeeld.’
- Communicatie draait om framing.

Staatsbosbeheer en Natuurmonumenten kregen in 2000 de beschikking over 6000 hectare natuur in het Drents-Friese Wold. In dit heide- en stuifzandgebied rond de Kale Duinen bij Appelscha wilden de natuurorganisaties landbouwgrond opkopen, productiebossen kappen en de waterstand verhogen om een habitat te ontwikkelen die vroeger had bestaan. Hun belangrijkste tegenstander was actiegroep Woudreus, die vanaf 2005 de discussie in de media ging bepalen. Arjen Buijs, werkzaam bij Alterra en de leerstoelgroep Bos- en Natuurbeleid, ging na hoe dat kwam, en publiceert erover in het juni-nummer van Geoforum.

MOBILISATIE ACHTERBAN

Woudreus was vooral voor behoud van bestaande natuur en landschap en benadrukte daarbij de beleving en de schoonheid van de natuur. Bovendien wierp de actiegroep de vraag op van wie dit gebied was; van de bevolking of de natuurorganisaties? Daarmee deed ze effectief aan framing: het selectief inzetten van woorden en beelden om mensen te overtuigen van haar gelijk.

De natuurorganisaties stelden daar een beeld van nieuwe natuur tegenover en benadrukten de biodiversiteit, de Natura 2000 wetge-

De communicatie van natuurorganisaties faalde bij de plannen voor de Kale Duinen bij Appelscha.

ving en de Europese verplichtingen om deze doelen te halen. ‘Ze zaten vast in hun eigen natuurbeeld en gebruikten nauwelijks gevoelsmatige argumenten om de bevolking voor zich te winnen’, zegt Buijs. ‘Hun achterban in het gebied liet weinig van zich horen, terwijl de Woudreus haar achterban effectief mobiliseerde.’

OVERBODIG

Uiteindelijk konden de natuurorganisaties hun plannen voor het grootste deel uitvoeren en bereikte de actiegroep slechts een geringe aanpassing van het plan, zegt Buijs. Maar de gevoelsmatige argumenten van Woudreus hadden veel meer geldigheid gekregen,

ook buiten het gebied. ‘Woudreus wist de juiste toon aan te slaan. In sociologische termen: framing moet resoneren op beelden die mensen en media al van een kwestie hebben.’

‘Sindsdien gebruiken sommige politieke partijen dit soort voorbeelden van lokale onvrede om de gevestigde natuurorganisaties te bekritisieren’, stelt Buijs. ‘Zo schreef minister Verhagen vandaag nog in een ingezonden brief in de Volkskrant dat natuurbeschermingsorganisaties moeten mee-ademen met de tijd. Doen ze dat niet, “dan raken ze gedateerd en worden uiteindelijk overbodig”, schrijft hij. Ook dat is een kwestie van framing.’ **® AS**